

uskyldige Forlystelser. Ak ja! De lykkelige Dage! — Jeg husker saadan engang i Juleferien, der skulde være Maskebal paa en Proprietærgaard en Milsvej fra Byen, og alle vi unge Mennesker havde faaet Indbydelse og glædede os naturligvis forfærdelig. Saa skulde det netop ske, at det den Eftermiddag faldt ind med en forrygende Snestorm. Det blev et Knog og Fog, saa ingen turde vove sig afsted, og der var jo almindelig Fortvivelse. Saa, bedst som vi alle sidder trøstesløse inden Døre, hører vi Kanekløkker og Piskesmæld i Gaden, og da vi løber til Vinduerne ... hvem ser vi andre end Kirstine Thorsen paa Vej til Ballet. Hun havde ikke villet høre Tale om at blive hjemme. Hun havde tilsidst erklæret, at dersom Ingen vilde køre hende, spaserede hun derud tilfods i sine hvide Strømper. Saa fik naturligvis ogsaa vi andre Mod, og det lidt forvovne Eventyr spændte saamænd meget lykkeligt af, og vi morede os allesammen vidunderligt.“

„Undskyld,“ afbrød Per lidt forlegen. „Pastoren maa sikkert tage fejl. Det kan ikke have været min Moder.“

„Men er De da ikke Søn af afdøde Johannes Sidenius?“

„Jo.“

„Og hed ikke Deres Moder Kirstine? Og var hun ikke en Datter af Distriktslæge Eberhard Thorsen i Vejle?“

„Jo.“

„Ja, men saa kan jeg jo ikke tage fejl!“

„Min Moder havde vist en Søster.“

„Aa, stakkels Signe, ja! Ak nej, hun var svag og sygelig og døde allerede som ganske ung. Deres Moder derimod var den blomstrende Sundhed selv, ikke høj af Vækst jo, men fin og yndefuld. Jeg husker en anden Gang, det var om Sommeren, vi Unge havde faaet arrangeret, hvad vi kaldte en Sammen-skuds-Skovtur, og kørte i tre store Holstenskvogne ud til en Skov et Par Mil fra Byen. Skovens Ejer var en Baron, som af en eller anden Grund levede paa Krigsfod med Befolkningen. Der var derfor slaaet store Plakater op ved alle Indgangene med strenge Regler for Opholdet i Skoven, skønt den strakte sig over et Areal paa flere hundrede Tønder Land og han selv boede langt derfra. Man maatte ikke forlade de afstukne Veje, ikke raabe eller lege for ikke at skræmme Vildtet, og navnlig var det strengelig forbudt at indtage Maaltider derinde. Det var vist disseher Forskrifter, der havde vakt saa megen Uvilje mod Manden, og i vor overgivne Stemning besluttede vi os til